

Glödande kraft

TEXT: ERIKA STRANDELL • FOTO: SOFIE NORDSTRÖM

Indianerna har gjort det sedan urminnes tider.

Genom att vandra över glödande kol har de visat att de kan använda den inre kraft som finns i varje människa. I dag står *firewalk* på schemat när företag håller utvecklingskurser och jäktade stadsbor vill finna sig själva. Det är glödhet – men smärtfritt.

Gräset är isande kallt och blött mot våra fötter. Det ryker ur munnen och i mörkret susar träden. Elden har brunnit ut. Gråvit aska blandar sig med brandgula, glödande bitar som rör sig likt lava på väg ur sin krater.

Här står vi i en skogsbacke och tittar på varandra, nitton vanliga men helt olika människor. Där finns försäkringssäljaren, där finns advokaten, där finns det förälskade paret. Någon är tjugo år, en annan sextio. Vi har aldrig träffats förut, men i kväll är det meningen att vi tillsammans ska gå över 800 grader het, glödande kol.

Situationen är överklig, nästan skrattretande. Förväntan blandas med fruktan. Det är så hett runt elden att ansiktet stramar. Röken irriterar ögonen och jag tänker stilla: "Aldrig!"

I tre timmar har vi tillsammans laddat för det här ögonblicket, men allt känns ändå så omöjligt. Stämningen har varit lössläppt och jag känner mig fullt medveten om vad jag gör. Borde det inte ha hänt någonting med oss innan vi klarar att gå på glödande kol?

Tankarna snurrar.

Plötsligt står en av de yngre pojkarna vid kanten av elden. Han sträcker upp armarna, tänker till en sekund och går sedan lugnt de fyra, fem stegen över glödbädden. Direkt efter honom kommer fler ur gruppen.

Advokaten går sakta med upprullade byxben och slutna ögon. Kärleksparet går tillsammans hand i hand. Jag betraktar och känner en enorm lyckokänsla genomsyra kroppen. Det fungerar. Ingen gör sig illa, tvärtom. De flesta vänder och går om igen.

Efter en stund upptäcker jag att mina fötter förväntansfullt trampar upp och ned i gräset, som en katt innan den lägger sig tillrätta. Jag

går fram, tittar på kolen och nästan förbannar den rädsla och ångest som plågat mig. Nu ska ni fanimej få. Jag vågar också!

Sedan går jag.

Första kontakten med glöden känns stickande som ett kraftigt handslag. Kolbitarna frasar som nypoppade popcorn under fötterna. Men jag känner ingen smärta. Jag går tre gånger. Någon dansar i glöden, en annan stannar till och vänder ansiktet mot himlen.

Alla uppfylls efteråt av någon slags hejdlös lycka. Under fötterna syns inga som helst spår av glödvandringen.

– Ingen kan ge en fullständig förklaring, säger Per Hill och Irene Klevfors.

De är två av Sveriges fyra glödvandringsinstruktörer och träffades på en kurs. I dag håller de "firewalks" på egen hand. Intresset för den indianska ceremonin har uppfyllt deras vardagsliv och det är precis vad som är meningen.

– Jag vill vara vanlig också, säger Irene. ▷

Någon dansar i glöden, en annan stannar till och vänder ansiktet mot himlen.

”
I kväll är det meningen att vi tillsammans ska gå över 800 grader het, glödande kol
”